

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædlinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 24. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm1387/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Bag Straalen lukkes Porten i
Som staar for Evigheden,
Thi drømme vi om Harmoni,
Om Harmoni herneben.

Du Øhle mod den brudne Form
Saa længselfuld henskuer,
Du seer den svært i hellig Storm,
Du vender dig, og gruer,
Din Længselstaare tørres hen,
Og svag dig selv du falder,
Da Absalons saa hulde Ven
Kopriser hjunkne Alder.

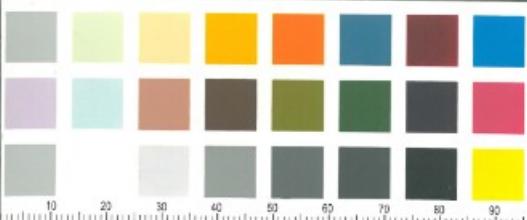
Jeg stander i den hundne Øb
Og rører Harpens Strænge.
O! kan da gennem Idiens Volk
Et Tonen mere trænge!
Til Absalons nedjunkne Grav,
Du gange hen i Kvælde!
Der viser Sværd af hellig Stav,
I Unbagt iuer Bælde;
Nedknæl! bekend! den høje Glæds
Den svænt og maatte soiade,
Men ei vanhellig Skirerkands
For Nutids Prunk du binde!

V i l l e m o e s.

Bed Midnat jeg sad i min enlige Braa,
Og Nutiden veeg saa mit sorgfulde Vie,
Bed Stjernernes Glimt paa det hvælvede Blaa,
Da Oldtiden stoej fra de Fædrenhsie,
Jeg holdt mig saa fast ved dens kraftige Arm,
Jeg flynged mig tot til dens brændende Barm,
Og pludselig standsed den rindende Zaare;

Meb inderlig Villid til Usernes Magt,
Jeg bad at jeg Haerfaders Sal maatte stue,
Og gaben syd Valhal i herlige Pragt,
Besraalet af Niimalmens skinnende Rue;
Som naglet til Jord var min skielvende Job,
Beruset, henrykket i Salen jeg stod,
Og fasted mit Blif paa de salige Helte,

Dog, ikke for Stov er Einheriers Fryd,
Til bittreste Sorg blev min sværmende Glæde,
Det gjaldeb, jeg hørde en fordnende Lyd
Fra Odins det fjerne, ophsiede Sæde.

Odin bød,
Høit det lød:
Gondul! spænd dit Sværd ved Helte!
Læd fra Val
Til min Sal
En af Nordens døjre Helte!
Høit da klæng
Gonduls Sang:
Hid fra Nordhavets røde Bolge
Ungersvend.
Kampens Ven
Brat skal Herjans Norne folge.

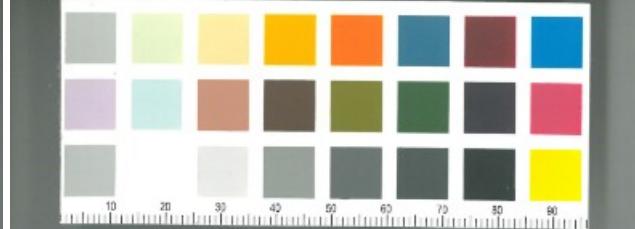
Et Hynde var bredt mellem Norbye og Skram,
Paa hjertet da faldt det saa tungt det er ham,
Som Kongedyb vied til Bolgernes Herre.

Som nattige Spøgelse Nutiden steg
End sortede klædt for mit sorgfulde Sie,
Den kraftige Oldtid for Songbeden veeg,
Og skulde sig etter i Hædrenhoie,
Jeg sorged ved Nat og jeg sorged ved Dag
Opfylldt var mit Øre af Baabnenes Brag,
Jeg stirred saa vildt paa den nordlige Bolge.

De Vidender sloi over Sø, over Land,
At hisset i Nord vare Bolgerne røde,
At Christian kamped og segned som Mand,
Men Villemoes faldt i der nattige Modt,
Da runde de Zaarer saa stride i Bon
For Dannemarcks bolde, elskoerlige Son,
O Hædreneland! du mig Svage tilgive!

O Villemoes! Son af den herlige Old,
Som fun i et Speil at bestue jeg mægter
Med glimrende Stave skal Saga paa Skjold
Nedsende dit Navn til de silbige Slægter;
Men længe skal Zaaren nedrinde i Bon
For Dannemarcks bolde, elskoerlige Son:
Din Gravhsø skal blaane af tatte Kærminder.

Thi Du var en Son af den herlige Old,
Som blinbede Nutid ei mægter at skue;
Naar Sværdene lød paa det buklede Skjold,
Du blusched dit Mod som fortærende Lue;
Og naar du hjemmede fra Fare og Strid
Da skued du Moen saa kærlig og blid;
Men sunbede dog efter Hæltens Læge.

Nu Kvinder og Mænd skal i løbende Kar
Paa Langelands Hoi og paa Lollandets Slette
Opsege Smaabloomster i Host og i Baar,
Besigne dit Minde, og sorgende slette
Af Laarer bedugget uvisnende Krambs,
Thi du gik til Streiden som Moen til Dands,
Og vendte tilbage med elskende Hjerte.

Saa rid da, du Edling! ved Stjerner fra Grav
Til Balhals og Bingolfs de glimrende Sale!
Sig graaherbet Somand skal støtte ved Stav,
Og Helten og Vennen for Sonnen afmale,
Men Daatter skal sidde paa Moderens Skjod
Og høre din Daad og begræde din Dod,
Og knyttes saa fast til dit elskende Hjerte.

L i l æ g .

Om dette Vers, som stod i Danske Tilsuer
No. 49 1808, gjorde nogen Lykke ved jeg ikke, men
at det var derpaa sitet, det kan jeg se; og noaa
Man skriver et haadant pynteligt Liigvers, da har Man
visselig mere sin end den Afsodes Røs for Die, og

ikke det, men kun Pennen falder Laarer. Den he-
denske Indklaæning lod sig maaſke noget undskyde
med det Exempel selv Christne Mænd have givet i mere
end eet Aarhundrede, men det er siede uforvartigt og
usommeligt, især, naa det, som her, gaaer saa
uforskammet vidt, at man snakker om Tillid til Afgus-
ters Magt.

Krigssang for Nordmænd.

Hører! gamle Nortig falder,
Falder os til Vaabengny,
Trug hun stod i lange Alder
Bag ved sine Born i Ly,
Kommer! Kommer! Moder falder,
For hun falder,
Skal hun fæmme i vort Blod.

Norges Ma og Norges Kvinde!
Hvorfor er jer Kind saa vaad?
Gi for os maa Laaren rinde,
Thi vi høste frem til Daad,
Gjennem Blod skal Fienden vade,
Wil han slade
Gubbe, Kvinde, Barn og Ma.

